

Polgár Ferenc

A képen a férjem látható a közös családi tulajdonban levő bolt előtt, 1959-ben, Caracasban. Amikor a kép készült, már úgy-ahogy beleszoktunk az ottani viszonyokba, ami, meg kell mondanom, nem esett nehezünkre. Egy lényegesen magasabb színvonalú, nyugatias jellegű főváros kellős közepén éltünk, és boldogan ismerkedtünk a számunkra ismeretlen fogyasztói társadalom örömeivel. A férjem, szerencséjére, az eredeti szakmáját tudta itt is gyakorolni a családi vállalkozásban. Caracas egyik főútvonalán volt egy nagy bőrdíszműves üzletünk, ahol délelőttönként a sógornőm segített a férjemnek, kiszolgált, ezalatt a férjem az üzlet hátsó traktusában levő műhelyben tudott dolgozni, és akkor délután fölváltottam a sógornőmet, és este nyolckor vagy fél nyolckor zártunk. Akkor mentünk haza, akkor főztem, és akkor foglalkoztam, amennyit lehetett, a lányommal. Napközben azért el-elmentem, vagy a sógornőm vitte a lányomat, Évit mindenfelé az iskolából, mert járt mindenre, balettra, erre-arra. Részben készárut, részben a férjem által készített bőrdíszműves dolgokat árultunk. Később importáltunk ugyancsak bőrdíszműves dolgokat, ezeket is árultuk, miközben az üzlet mögötti műhelyben a férjem dolgozott. Ami a nyelvi-kommunikációs szempontokat illeti, a férjem kissé lassan illeszkedett be, mert egész nap a műhelyben dolgozott, többnyire egyedül. Otthon magyarul beszéltünk, kis időnek el kellett telni ahhoz, hogy szisztematikusan elkezdjünk spanyolul beszélni.